

Sygn. akt V W 5027/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 lutego 2015 r., 14 kwietnia 2015 r. i 23 czerwca 2015 r. sprawy, przeciwko **A. G.** s. J. i R. z domu S. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

w okresie od 25 kwietnia 2014r. do 31 sierpnia 2014r. w W. przy ul. (...) będąc osobą odpowiedzialną za klub (...) dopuścił do zakłócenia ciszy nocnej poprzez głośne odtwarzanie muzyki na terenie zewnętrznym w/w klubu na szkodę A. S.,

to jest za wykroczenia z: art. 51 § 1 KW.

Orzeka

- 1) Obwinionego A. G. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.
- 2) Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 5027/14

UZASADNIENIE

A. G. został obwiniony o to, że w okresie od 25 kwietnia 2014r. do 31 sierpnia 2014r. w W. przy ul. (...) będąc osobą odpowiedzialną za klub (...) dopuścił do zakłócenia ciszy nocnej poprzez głośne odtwarzanie muzyki na terenie zewnętrznym w/w klubu na szkodę A. S., to jest za wykroczenia z: art. 51 § 1 KW.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. jest członkiem zarządu i osobą odpowiedzialną za klub muzyczny (...) położony w W. przy ul. (...) w okolicy stadionu (...) na P. M.. W odległości ok. 750 metrów w linii prostej od klubu (...) znajduje się osiedle bloków mieszkaniowych przy ul. (...), na którym mieszka A. S.. Głównym i jedynym źródłem hałasu środowiskowego na w/w osiedlu jest hałas drogowy. Zmierzony poziom ciśnienia akustycznego przy ulicy wynosi 72 dB.

W klubie muzycznym (...) w okresie od 25 kwietnia 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. organizowane były występy kulturalne oraz koncerty muzyki rozrywkowej. Klub był czynny od godz. 12:00 do ostatniego gościa, głównie w trakcie weekendów. Do nagłośnienia przestrzeni widowni wykorzystywane były dwa zestawy głośnikowe szerokopasmowe o maksymalnym osiągalnym poziomie ciśnienia akustycznego 129 dB oraz dwa zestawy głośnikowe niskotonowe o maksymalnym osiągalnym poziomie ciśnienia akustycznego 136 dB. Z uwagi na to, iż poziom ciśnienia akustycznego spada o 6 dB wraz z podwojeniem odległości, przy odległości 750 metrów spadek ten powinien wynieść ok. 66 dB. W

związku z tym maksymalny poziom ciśnienia akustycznego na granicy osiedla przy ul. (...) będzie wynosił ok. 70 dB dla najniższych częstotliwości. Przeprowadzone pomiary potwierdziły tą tezę. Wskazany poziom hałasu pochodzący z klubu muzycznego (...) dochodzący do osiedla bloków mieszkaniowych przy ul. (...) nie przekracza poziomu hałasu pochodzącego z ruchu drogowego.

Pomiędzy klubem muzycznym (...) a osiedlem bloków mieszkaniowych przy ul. (...) znajdują się również dwa inne lokale. Po drodze znajdują się jeszcze trzy inne lokale, które prowadzą działalność artystyczną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego A. G. /k. 70-71/, częściowych zeznań świadka A. S. /k. 8v-9, 47-48/, częściowych zeznań świadka E. G. /k. 20, 71/, zeznań świadka I. D. /k. 6, e-protokół rozprawy z dnia 23 czerwca 2015 r. od godz. 00:00:34 do godz. 00:05:02/ oraz dokumentów w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 7, 12, 13, 15, 16/, częściowo protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 2/, analizy emisji hałasu z Klubu (...) w okolicy osiedla (...) /k. 55-67/, pisma Komendy Rejonowej Policji W. (...) /k. 79/, odpisu z KRS /k. 92-98/, wydruku ze strony internetowej /k. 99-102/.

Obwiniony A. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony oświadczył, iż jest członkiem zarządu klubu (...). Wskazał także, iż klub znajduje się około 1 km od miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i oprócz jego klubu znajdują się tam również dwa inne lokale, które są położone pomiędzy jego klubem, a miejscem zamieszkania pokrzywdzonej. A. G. wskazał także, iż po drodze znajdują się jeszcze trzy inne lokale, które prowadzą działalność artystyczną. Z uwagi na powyższe obwiniony wskazał, iż nie wie dlaczego pokrzywdzona uważa, że muzyka dochodzi z jego właśnie klubu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony przyznał, iż bywały takie sytuacje, że jak przyjeżdżała policja, to impreza się nie odbywała. Przyznał on także, iż w w/w klubie nie przebywał codziennie. Podał on nadto, iż działalnością klubu zajmuje się manager, który jest obecny na miejscu w godzinach nocnych. Oświadczył on także, iż klub jest czynny od godz. 12:00 do ostatniego gościa i odbywają się w nim imprezy klubowe i koncerty, głównie weekendowo. Zdaniem obwinionego poziom głośności klubu nie odbiega od standardowego. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony wskazał nadto, iż obok klubu znajdują się budynki, które położone są bliżej od bloku pokrzywdzonej. Podkreślił on przy tym, iż w okresie letnim klub i blok pokrzywdzonej, dzieli dużo zieleni i drzew na P. M.. Oświadczył on także, iż bezpośrednio nikt nie przychodził i nie zwracał uwagi na to, że w klubie jest za głośno. Przyznał także, iż nie posiada informacji na temat innych skarg na działalność klubu. /k. 70-71 wyjaśnienia obwinionego A. G./

A. G. ma 34 lata. Jest kawalerem. Z zawodu jest magistrzem turystyki. Pracuje w Klubie (...) i uzyskuje dochód w wysokości około 3000 złotych. Nie był karany sędownie. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 70 wyjaśnienia obwinionego A. G./

Sąd zważył co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, iż sprawstwo A. G. odnośnie zarzucanego mu czynu budzi poważne i uzasadnione, a jednocześnie niedające się usunąć wątpliwości. W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału procesowego (przy uwzględnieniu notoryjności spraw podobnych oraz zasad doświadczenia życiowego) brak jest zdaniem Sądu podstaw do jednoznacznego przyjęcia, iż faktycznie w krytycznym czasie obwiniony swoim zachowaniem doprowadził do zakłócenia pokrzywdzonej spoczynku nocnego – brak jest podstaw do przyjęcia, iż zachowanie A. G. będącego osobą odpowiedzialną za klub (...) w krytycznym czasie stanowiło wybryk w rozumieniu art. 51§1 Kodeksu wykroczeń. Sąd nie znalazł wystarczających podstaw do przypisania A. G. sprawstwa czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż obwiniony faktycznie we wskazanym miejscu i czasie popełnił zarzucane mu wykroczenie.

W pierwszej kolejności Sąd jest zobowiązany wskazać, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić

swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób niebudzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi, te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego (obwinionego) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akr 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

Zdaniem tutejszego Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie podważył wyjaśnień A. G., który w złożonych wyjaśnieniach stanowczo zaprzeczał, aby dopuścił się zarzucanego mu czynu, podnosząc m.in., iż zarządzany przez niego klub znajduje się w odległości około 1 km od miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i oprócz jego klubu znajdują się tam również dwa inne lokale, które są położone pomiędzy jego klubem, a miejscem zamieszkania pokrzywdzonej. A. G. wskazał także, iż po drodze znajdują się jeszcze trzy inne lokale, które prowadzą działalność artystyczną.

Mając na uwadze powyższe rozważania tutejszy Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. G., stosując zasadę rozstrzygnięcia wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby obwinionej. Sąd Rejonowy wydając niniejsze orzeczenie miał oczywiście pełną świadomość, iż A. G. kategorycznie zaprzeczając swojemu sprawstwu mógł w ten sposób jedynie realizować przysługujące mu prawo do obrony, na mocy którego obwiniony nie ma żadnego obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Jednakże w ocenie Sądu powyższe uprawnienie obwinionego nie dyskredytuje złożonych przez niego wyjaśnień i nie upoważnia Sądu do podważenia faktu jego stanowczego nieprzyznania się do sprawstwa odnośnie zarzucanego mu wykroczenia.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez obwinionego zważyć należy również, iż przesłuchana w sprawie świadek I. D. /k. 6, e-protokół rozprawy z dnia 23 czerwca 2015 r. od godz. 00:00:34 do godz. 00:05:02/, która w okresie objętym zarzutem pełniąc służbę patrolową w rejonie Komendy Rejonowej Policji W.(...) w godzinach nocnych z uwagi na zgłoszenie uzyskane od świadka A. S. udała się pod adres W., ul. (...), a następnie pod adres klubu (...), wskazała, iż muzyka, która była słyszalna na osiedlu zamieszkiwanym przez A. S. nie była na tyle uciążliwa, aby nie można było spać. Zdaniem świadka muzykę było słyhać, lecz była ona cicha. Świadek wskazała nadto, iż w tej okolicy odbywają się także imprezy w innych klubach i dlatego nie wie ona, dlaczego A. S. wskazała ten właśnie klub jako źródło hałasu. I. D. w złożonych zeznaniach potwierdziła także, iż nie wchodziła do mieszkania A. S. oraz, że okna mieszkania zgłaszającej wychodzą na P. M..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. D. jako spójnym i logicznym. Świadek jest funkcjonariuszką Policji, a co za tym idzie osobą zaufania publicznego i nie miała żadnego powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął również pod uwagę zeznania świadka E. G. /k. 20, 71/, która w trakcie wykonywania obowiązków służbowych funkcjonariuszki Policji, pełniąc służbę patrolową w dniu 31 sierpnia 2014 r. wraz z sierż. szt. M. J., około godz. 23:00 otrzymała interwencję zleconą w związku z zakłócaniem ciszy nocnej w klubie (...) przy ul. (...) w W.. Z zeznań świadka wynika, iż w pierwszej kolejności udała się ona pod adres zgłaszającej A. S. zam. ul. (...), w celu potwierdzenia zakłócenia ciszy. W złożonych zeznaniach świadek podała, iż następnie, z uwagi na to, że w bloku, w którym mieszka zgłaszająca słyhać było głośną muzykę biegnącą z kierunku wcześniej opisanego klubu, udała się ona do miejsca, z którego słyhać było muzykę tj. do w/w klubu. Z zeznań świadka wynika, iż w trakcie interwencji po dotarciu pod adres klubu z lokalu wyszedł jego współwłaściciel A. G., który oświadczył, iż

nie może skończyć imprezy, gdyż trwa koncert, który był wcześniej zaplanowany oraz, że ewentualnie skłonny jest on przyciszyć muzykę.

Oceniając zeznania świadka E. G. Sąd miał na uwadze fakt, iż jest ona funkcjonariuszką Policji, a co za tym idzie osobą zaufania publicznego i nie miała żadnego powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać, bądź przeciwnie chronić obwinionego. Wskazać należy jednak, iż z wiarygodnych wyjaśnień obwinionego, które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadka I. D., wynika, iż klub muzyczny (...), którego jest współwłaścicielem znajduje się w odległości około 1 km od miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i oprócz jego klubu znajdują się tam również dwa inne lokale, które są położone pomiędzy jego klubem, a miejscem zamieszkania pokrzywdzonej. Z wiarygodnych wyjaśnień obwinionego wynika również, iż po drodze znajdują się jeszcze trzy inne lokale, które prowadzą działalność artystyczną. Mając na uwadze powyższe, oceniając zeznania świadka E. G., wskazać należy, iż głośna muzyka, którą w dniu zdarzenia słyszeć było w bloku, w którym mieszka A. S. nie musiała pochodzić z klubu muzycznego (...), lecz również z innych lokali położonych w okolicy jej miejsca zamieszkania oraz w/w klubu muzycznego. Wskazać należy również, iż z analizy emisji hałasu z Klubu (...) w okolicy osiedla (...) /k. 55-67/ wynika, że poziom hałasu pochodzący z klubu muzycznego (...) dochodzący do osiedla bloków mieszkalnych przy ul. (...) nie przekracza poziomu hałasu pochodzącego z ruchu drogowego.

Dlatego Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie wziął pod uwagę zeznania świadka E. G. jedynie w zakresie okoliczności niespornych, tj. faktu zgłoszenia interwencji dotyczącej zakłócenia ciszy nocnej przez świadka A. S. oraz w zakresie podanych przez świadka E. G. informacji na temat podjętej przez nią interwencji z udziałem obwinionego. Wskazana część zeznań świadka w ocenie Sądu była w pełni wiarygodna, gdyż była ona logiczna, spójna i zgodna z doświadczeniem życiowym.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 7, 12, 13, 15, 16/, analizy emisji hałasu z Klubu (...) w okolicy osiedla (...) /k. 55-67/, pisma Komendy Rejonowej Policji W. (...) /k. 79/, odpisu z KRS /k. 92-98/, wydruku ze strony internetowej /k. 99-102/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

W sprzeczności zarówno z wyjaśnieniami obwinionego, jak i zeznaniami funkcjonariuszki Policji świadka I. D., stoją zeznania świadka A. S. /k. 8v-9, 47-48/, która złożyła zawiadomienie o wykroczeniu /k. 2/. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. S. w niespornym zakresie organizowania w klubie muzycznym (...) w okresie objętym zarzutem imprez muzycznych. Powyższa okoliczność wynika m.in. z wiarygodnych wyjaśnień obwinionego. Za wiarygodną należało uznać także tę część zeznań świadka, w której wskazywała ona, iż w okresie objętym zarzutem, zgłaszała ona policji zawiadomienia o zakłócaniu ciszy nocnej przez klub (...). Wskazana okoliczność znalazła potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach z dokumentów: notatek urzędowych /k. 1, 7, 16/, pisma Komendy Rejonowej Policji W. (...) /k. 79/ oraz tej części zeznań świadka E. G., której Sąd dał wiarę.

Jednocześnie w ocenie Sądu zeznania odnośnie stopnia uciążliwości muzyki odtwarzanej w klubie muzycznym (...) mającej powodować zakłócenie jej spoczynku nocnego, stanowią jedynie opis subiektywnych wrażeń świadka A. S., które nie znalazły potwierdzenia w obiektywnie zaistniałej sytuacji, wynikającej ze wskazanego wyżej materiału dowodowego. Wskazać należy, iż z analizy emisji hałasu z Klubu (...) w okolicy osiedla (...) /k. 55-67/ wynika, że poziom hałasu pochodzący z klubu muzycznego (...) dochodzący do osiedla bloków mieszkalnych przy ul. (...) nie przekracza poziomu hałasu pochodzącego z ruchu drogowego. Podnieść należy także, iż z wiarygodnych zeznań świadka I. D., która brała udział w jednej ze zgłoszonych przez pokrzywdzoną w okresie objętym zarzutem interwencji wynika, iż muzyka, która była słyszalna na osiedlu zamieszkiwanym przez A. S. nie była na tyle uciążliwa, aby nie można było spać. W złożonych zeznaniach I. D. potwierdziła, iż muzykę było słyszeć, lecz była ona cicha oraz, że w tej okolicy odbywają się także imprezy w innych klubach. Wskazać należy także, że z wiarygodnych wyjaśnień

obwinionego wynika, iż pomiędzy klubem muzycznym (...) a miejscem zamieszkania pokrzywdzonej znajdują się również inne lokale, które prowadzą działalność artystyczną i w których odtwarzana jest muzyka.

W świetle relacji przedstawionej przez obwinionego i świadka I. D., Sąd doszedł do przekonania, że zeznania świadka A. S. nie mogą być uznane za miarodajne i tym samym nie mogą zostać obdarzone przymiotem wiarygodności. Poza świadkiem A. S. w toku postępowania nie zostały ustalone inne osoby, spośród tych zamieszkujących w pobliżu klubu, które poświadczałyby (ewentualnie mogłyby poświadczyć), że działalność klubu oraz postępowanie A. G., opisane we wniosku o ukaranie, rzeczywiście charakteryzowało się ostrą sprzecznością z powszechnie akceptowanymi normami zachowania się. Stając przy tym trzeba na stanowisku, że gdyby dźwięki, generowane działalnością klubu, osiągnęły głośność uznawaną ogólnie za hałas, domniemywać można, że okoliczność ta zostałaby posłyszana przez większe grono ludzi, a przy tym spotkałaby się z ich dezaprobatą. W tym kontekście nie można wykluczyć, skoro takich innych osób nie udało się ustalić, że wrażenia A. S. były wyrazem jedynie jej subiektywnych odczuć, odbiegających od odbioru sąsiadów, a zatem nie mogły być one traktowane jako niezawodny miernik postępowania obwinionego. Owa ostrożność w ocenie zeznań świadka A. S. jest też potrzebna i uzasadniona ze względu na wyraźną jej niechęć do działalności klubu (...) i bardzo liczne zgłoszenia naruszeń ciszy nocnej na Policję wykonywane przez w/w. Osoba ta nie była zatem obiektywnym i nie zainteresowanym wynikiem postępowania w tej sprawie źródłem dowodowym. Dlatego Sąd zeznaniom świadka A. S. oraz treści protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu, dał wiarę tylko i wyłącznie co do okoliczności niespornych, w zakresie w jakim są zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

A. G. obwiniony został o czyn z art. 51 § 1 kw. Istotą wybryku, o którym mowa w art. 51 § 1 Kodeksu Wykroczeń, jest zachowanie, które odbiega od przyjętych zasad współżycia społecznego. Przedmiotem ochrony określonym w art. 51 k.w. jest więc prawo obywateli do niezakłóconego spokoju i porządku publicznego oraz niezakłóconego spoczynku nocnego, które to nie powinny być zakłócone jakimikolwiek zachowaniami wykraczającymi poza ogólnie, czy też zwyczajowo przyjęte normy społecznego zachowania się. Naruszenie tej normy może nastąpić poprzez przykładowo wyliczone przez ustawodawcę zachowania w postaci krzyku, hałasu, alarmu lub innego wybryku. A zatem takiego zachowania się, które odbiega od powszechnie, zwyczajowo przyjętych norm postępowania w określonej sytuacji, czyli w danym miejscu, czasie i okolicznościach i które jest zdolne zakłócić spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo też wywołać zgorszenie w miejscu publicznym. Przez spoczynek nocny, należy rozumieć czas przeznaczony na odpoczynek nocny, który przyjmuje się zwyczajowo na godziny pomiędzy 22 a 6 rano. Zakłócenie spoczynku nocnego ma miejsce wówczas, gdy sprawca przeszkadza w odpoczynku choćby jednej tylko osobie, ale co wymaga podkreślenia, w ten sposób, że zdolny jest do zakłócenia odpoczynku większej, nieokreślonej liczbie osób. Do zachowań sprawcy naruszającego powyższy przepis art. 51 § 1 kw należą np. krzyki, wrzaski, głośne słuchanie radia, telewizji, muzyki czy też krzyki, stuki, awantury, trzaskanie drzwiami.

W niniejszej sprawie brak jest obiektywnych dowodów wskazujących na fakt, by obwiniony miał dopuścić się zarzucanego mu czynu wypełniającego znamiona wykroczenia określonego w art. 51 § 1 kw. Nie ustalono, aby A. G. w krytycznym czasie w W. przy ul. (...) będąc osobą odpowiedzialną za klub (...) dopuścił do zakłócenia ciszy nocnej poprzez głośne odtwarzanie muzyki na terenie zewnętrznym w/w klubu na szkodę A. S..

Mając na uwadze powołane powyżej okoliczności, Sąd uniewinnił A. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z uwagi na uniewinnienie obwinionego w sprawie z oskarżenia publicznego Sąd obligowany był na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążyć kosztami procesu Skarb Państwa (orzeczenie w punkcie II wyroku).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.